– Vit hava tað lóggevandi valdið við 32 tingmonnum. Vit hava tað útinnandi valdið við sjey landsstýrismonnum og løgmanni, vit hava ríkisumboðsmannin, vit hava fjølmiðlarnar og síðani hava vit Óla. Vit plaga at siga, at valdið er tríbýtt og síðani kemur pressan sum tað fjórða statsvaldið. Eg vil siga, at Óli sum karrikaturteknari kemur áðrenn 4. statsvaldið. Hann er at finna onkunstaðni millum dømandi valdið og pressuna, helt Edmund Joensen, løgtingsformaður

Løgmaður heilsar karikaturteknaranum á Sosialinum, Óla P. Eisini síggjast André Niclasen og Leivur Johannesen, – Leivur á Skála

– Óli P er oftani framman fyri politiska rákið. Listin og fólk, sum fáast við list eru framman fyri samfelagið vit liva í, uttan at vit vita av tí, helt Frits Johannesen, lærari og listarmaður úr Fuglafirði, sum eisini heilsaði Óla P hesa hátíðarløtuna

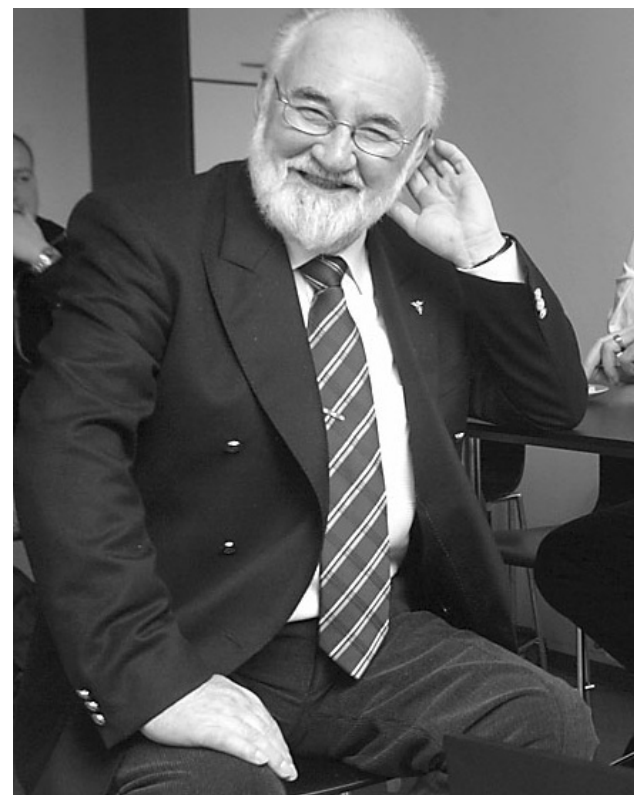

Ein vælhýrdur – um enn lítillátin listarmaður. Seinastu 17 árini hevur hann prýtt baksíðuna á Sosialinum – til mikla frægd fyri høg og lág

Óli P.

Når jeg på mit kontor kigger ret frem for mig, ser jeg lige ind i ryggen på Óli P.'s samlede værker: 16 bind af Skemt. Fra 1989 til 2004. Jeg har dem alle. I 1993-2004, medens jeg endnu var på Færøerne, stod jeg gladeligt i kø hos boghandleren - jeg sov på trappen om fornødent - blot for at sikre mig førsteudgaven af årets Skemt. Og jeg helmede ikke, før jeg også havde sikret mig de tidligere årgange.

Længe før jeg var i stand til at stave mig igennem en færøsk tekst, læste jeg Òli P.'s tegninger. Óli betjener sig af det sprog, som ganske har fortrængt esperanto som verdenssprog: humoren. Men Óli er ikke bare for sjov. Og det er netop det sjove ved ham. Man bliver klogere af at læse Óli P. Klogere på sin samtid - og klogere på sig selv. Óli holder et spejl op foran os, så vi tydeligt kan se ikke blot splinten hos de andre, men også bjælken hos os selv.

Óli har en særlig evne til at se om hjørner. Den 11. april 1992 havde Óli en tegning af Átli Dam og Jógvan Sundstein, som overvejer de økonomiske udsiger: - Gud viti, hvussu vit skulu klára okkum, til vit verða settir undir administratión einaferð í august. Óli ramte forbi med en måneds tid. Men landets bedste mænd, vore politikere?

Men hos mig er det tegningen fra den 8. oktober 1992 - og bemærk datoen - der tager prisen. Blot to dage efter sammenbruddet i Sjóvinuubankin - medens landet endnu var i chok - havde Óli en tegning Paraplyier, der rummer det hele. En forkommen sømand (Birgir Danielsen) må søge ly under en stærkt medtaget færøsk paraply, som Atli Dam galant holder frem. Men ind fra højre kommer Poul Schlüter med en stor dansk paraply.

Schlüters paraply har den egenskab, at den netop skærmer Birgir Danielsen (banken), men al vandet løber fra paraplyen ned på Atli Dam (det færøske samfund). Op af Schlüters jakkelomme titter Hans Jørgen Laursen (Danske Bank), som - det var efterfølgende opfattelsen i brede kredse - fik hjælp af regeringen til at slippe ud af sit færøske eventyr. I venstre hånd holder Schlüter - repræsentanten for den gamle kolonimagt - et sæt håndjern, der kom til at symbolisere de politiske betingelser, der fra 1992 til 1998 begrænsede hjemmestyret.

Óli er i en klasse for sig selv. Han er en enmandshær. Han ser situationen, han spidder den.

Og han tegner og fortæller. Óli var lyset i mørket under krisen først i 90'erne. Egentlig var der ikke meget at le af. Men Óli fik os til le. Af situationen, og af os selv. Alt sammen medvirkede det til, at vi kom videre.

27. oktober 2005
Jørn Astrup Hansen